

Írta: Varró Xénia

### **Aki nehezen szakad el az emlékeitől**

*Családvédelem... Amikor egy házassági szerződés, családi kötelék felbomlik, és a férj, az apa az, aki elhagyja a családját, aki kiszakad a családi kötelékből – szinte mindig, egyértelműen elítélik. Nem törekszenek döntésének okait megismerni, feltárni, elhatárolják magukat problémájának megértésétől, és a legenyhébb jelző, amivel azonnal megilletik az, hogy felelőtlen. Felelőtlen, mert elhagyta társát, gyermekeit, otthonát, és ezzel megcsonkította, mintegy megrabolta a családot.*

István 35 éve, nemkivánt gyermekként jött a világra, szüleit soha nem ismerhette meg. Újszülött kora óta intézeti nevelt volt Szegváron, Szegeden, Csanádpalotán, majd újra Szegeden az Ifjú Gárdában. Szakmunkásképzőben tanult, hentes és mészáros lett. Tanulmányai befejeztével, tizenkilenc évesen el kellett hagynia az intézetet.

Időközben megismerte leendő feleségét, társát, aki szintén intézeti nevelt, majd nevelőszülőkhöz kerül.

Összeházasodtak. Két fiatal, aki soha, sehol nem látott családi, házastársi mintákat, belevágott az életbe.

István munkába állt, a Szegedi Pick Rt-nél alkalmazták.

Az önkormányzattól lakást kaptak. 1982-ben megszületett első gyermekük, kisfiú, majd 1983-ban a második, egy kislány. István keményen dolgozott.

Hogy minél jobb életkörülményeket teremtsen családjának, másodállást vállalt, egyre kevesebb időt töltött otthon, családi körben.

Felesége „házasságon kívüli kapcsolatot létesített”, majd ezt követte a válás. István elköltözött albérletbe. Gyermektartást mind a mai napig fizet. Volt felesége Istvánnal minden kapcsolatot megszakított.

István új munkahelyre került a Tápéi Húsüzembe, ahol 1992 szeptemberében egy súlyos üzemi baleset érte. Egy nehéz kampó a fejére esett és beszakadt a koponyája. Válságos állapotba került, meg kellett műteni, majd másfél évig 100%-os táppénzen volt. Ezt követően, 16 évi munkaviszony után, III. fokú rokkant nyugdíjat kapott. A nyugdíjának nettó összege nagyon alacsony, már nem tudta az albérleti díjat fizetni. Újabb korrekciós koponyaműtét vált szükségessé, egészségi állapota nagyon megromlott, rohamai, rosszullétei mindennaposak voltak. Semmilyen megerőltető munkát nem tudott vállalni. Krízishelyzetbe került.

A balesettől mostanáig öt koponyaműtéten esett át, teljesen elveszítette családját, gyermekeivel megszakadt a kapcsolata, az albérletből az utcára került. Elveszítette önbecsülését, hitét. Beköltözött egy hajléktalan menhelynek titulált romházba, amelyet egy anyagi gondokkal küszködő alapítvány tartott fenn. Teljesen komfort nélküli helyiségben, többedmagával lakott. A szobákon többnyire nem volt ajtó, ablak, télen ritka vendég a meleg. Helyette állandó volt a bűz, a rossz higiénés körülmények, a megaláztatás, a harc egy saját rongydarabért, amit nem emészt fel a közösség. Mindennaposak voltak a veszekedések, lopások, verekedések. Élelem helyett inkább napi fél liter töményét vettek, az legalább

melegít, rövid időre a gondokat is elfeledteti, csillapítja az éhséget, és olyan képességekkel ruházza fel ezeket az embereket, amelyekkel „tiszta állapotban” nem rendelkeznek.

István is gyakran az üveghez nyúlt, feledni akart, de csak a rohamai fokozódtak. A problémáit az alkohol nem oldotta meg, elkeseredett, szeretne kilábalni nehéz helyzetéből, de segítség nélkül ez már nem sikerül.

István 1994. szeptember végén jelentkezett először a családsegítőben.

Az első interjú alkalmával elmesélte élete történetét. Megpróbáltunk közösen alternatívákat találni az alapprobléma megoldására. Helyzete nagyon kilátástalan volt, de nem reménytelen.

Kezdetben csak „tűzoltómunkát” tudtunk végezni, napi meleg étel, meleg ruha, eseti segély, karácsonyi csomag és egyéb természetbeni juttatások, friss információk a munkaerőpiacról. Alacsony kvalifikációja mellett időnként fizikai munkára szinte alkalmatlanná vált, de láttam benne a törekvést, és az akaratot, ezért segítenem kellett őt. A krízist csökkentő munka hatására lassan emberibbé vált. Beszélgetéseink megnyúltak, és egy-egy ilyen segítő beszélgetés alkalmával megpróbáltam őt lelkileg támogatni, megerősíteni elhatározásában.

Időközben a hajléktalan szállót fenntartó alapítvány megszűnt. István helyzete még bizonytalanabbá és tarthatatlanabbá vált. Arra a közös elhatározásra jutottunk, hogy újsághirdetés útján szállást és munkalehetőséget keresünk. Közösen megfogalmazott hirdetést adtunk fel, hetente újat és újat, és vártunk.

István megpróbálta felvenni a kapcsolatot azokkal az állami nevelőotthonokkal, ahol felnőtt, remélte, talán ott talál munkát. Három havi várakozás után végre válasz érkezett hirdetésünkre. István boldog volt, mintha kicserélték volna. Nagyon kedves, barátságos vállalkozó családnál talált munkát és lelt otthonra. Állatgondozói feladatokat lát el, és kerti munkákat végez. Saját lakrésze van, meleg ételt kap, kimossák a ruháit, és ami nagyon fontos, tartozik valahová. Családlátogatásom alkalmával büszkén mutatja meg „birodalmát”.

A mindig lehajtott fejjel járó szomorú ember ragyog. Visszanyerte önbecsülését, egészségi állapota stabilizálódott. Boldogan mutat meg minden állatot, milyen szépek, hogy fejlődnek a keze alatt. Alkalmazói elégedettek a munkájával.

István gyakran meglátogat, minden alkalommal megemlíti a múltat, nagyon nehezen szakad el az emlékeitől.

Talán jól is van ez így.